

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 395/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o., L., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 13 Cb/142/2008-118 z 19. decembra 2008, ako aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob/88/2008 zo 17. apríla 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o., odmieta ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 22. októbra 2009 doručené podanie obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o., L. (ďalej len „sťažovateľka“), označené ako „*Porušovanie základných práv a slobôd podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich podľa čl. 127 Ústavy SR*“. Na základe

obsahu posúdil ústavný súd podanie sťažovateľky ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 Cb/142/2008-118 z 19. decembra 2008, ako aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 Cob/88/2008 zo 17. apríla 2009.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že okresný súd namietaným rozsudkom rozhodol, že sťažovateľka (žalovaný v konaní) je povinná zaplatiť žalobcovi 943 864,70 Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania od 5. marca 2007 do zaplatenia, ako aj nahradiť žalobcovi vyčíslené trovy konania. Sťažovateľka namietaný rozsudok okresného súdu napadla odvolaním, v ktorom tiež namietala, že okresný súd v konaní neakceptoval jej žiadosť o prerušenie konania, jej *„právo dať sa zastupovať na základe plnomocenstva“* ani jej návrh na vykonanie dôkazov, čím podľa nej vážne zasiahol do jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj čl. 47 ods. 3 ústavy).

Krajský súd namietaným rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

V sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľka vo vzťahu k namietanému rozsudku okresného súdu namieta predovšetkým skutočnosť, že v priebehu konania okresného súdu zaslala 27. augusta 2008 tomuto súdu návrh na prerušenie konania. Okresný súd však *„tento návrh žalovaného nezobral do úvahy, v konaní pokračoval bez toho, aby návrhu vyhovel alebo zamietol, t. j. nevydal uznesenie o prerušení konania a ani uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Takéto konanie súdu považuje sťažovateľ za porušovanie jeho základného práva, nakoľko ako účastníkovi mu súdom bolo odňaté právo uplatňovať ho v súdnom konaní.“* (základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.).

Ďalej sťažovateľka uvádza, že *„porušenie označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR... odôvodňuje tým, že Okresný súd Lučenec v konaní vedenom pod sp.*

zn. 13 Cb 142/2008 postupoval v rozpore s právom na prejednanie veci v prítomnosti účastníka konania a právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, keď i napriek tomu, že žalovaný tvrdil a trval na tom, že splnomocnil si zástupcu na toto konanie, súd túto skutočnosť nebral do úvahy, žalovaný má za to, že dokazovanie vo veci vykonával v neprítomnosti žalovaného, resp. bez jeho splnomocneného zástupcu na pojednávaní dňa 19. 12. 2008, pričom sa sťažovateľ – žalovaný ospravedlnil a uviedol dôvod neúčasti splnomocneného zástupcu a žiadal o jeho odročenie, nakoľko splnomocnený zástupca bol už aj predtým navrhovaný ešte ako svedok.“.

Vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu ako súdu odvolacieho sťažovateľka popri nesúhlase s týmto rozsudkom tvrdí, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal jej tvrdeniami a navrhované dôkazy sťažovateľky nevykonal ani v odvolacom konaní. Tým ochranu svojich základných práv (v tomto prípade podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.) „nevedela uplatniť ani pred okresným a ani pred krajským súdom“, čo potvrdzuje rozsudok krajského súdu sp. zn. 43 Cob/88/2009 zo 17. apríla 2009.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky spoločnosti T., spol. s r. o., so sídlom L. rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Cob/88/2008 zo dňa 17. 04. 2009 a rozsudkom Okresného súdu v Lučenci, sp. zn. 13 Cb/142/2008-118 zo dňa 19. 12. 2008 porušené bolo.

2. Základné právo spoločnosti T., spol. s r. o., so sídlom L. na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred Okresným súdom v Banskej Bystrici č. k. 43 Cob/88/2008 porušené bolo.

3. Základné právo T., spol. s r. o., so sídlom L., vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred Okresným súdom v Banskej Bystrici č. k. 43 Cob/88/2008 porušené bolo.

4. Zrušuje rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Cob/88/2008 zo dňa 17. 04. 2009 a rozsudok Okresného súdu v Lučenci, sp. zn. 13 Cb/142/2008-118 zo dňa 19. 12. 2008 a vec vracia Okresnému súdu v Lučenci, aby v nej znovu konal a rozhodol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi T., spol. s. r. o., so sídlom L. trovy konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je pre posúdenie predmetnej veci podstatné, v akom rozsahu navrhovateľ vymedzí svoj návrh v petite (návrhu na rozhodnutie). Z obsahu sťažnosti a predovšetkým z jej petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom okresného súdu č. k. 13 Cb/142/2008-118

z 19. decembra 2008 a rozsudkom krajského súdu v konaní sp. zn. 43 Cob/88/2008 zo 17. apríla 2009.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS /09).

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že namietaný rozsudok okresného súdu v spojení s namietaným rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 21. mája 2009, pričom sťažovateľka doručila sťažnosť ústavnému súde až 22. októbra 2009. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súde doručená zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu vyzývať sťažovateľku na doplnenie jej sťažnosti, ktorá neobsahovala všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde, ani zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (návrh na zrušenie namietaných rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2009